

безоръжнитѣ Българи, едноплѣменници и едновѣрци на Московцитѣ. Около 15,000 души закараха въ Азия, па и цариградскитѣ Българи, които до сега бѣха неповредени, начнаха и тѣхъ въ тъмници да затварятъ и да ги пращатъ въ Диярбекиръ или въ Ангора; и Екзарха Антима проводиха въ Ангора на заточение. Въ Пловдивъ, Одринъ, въ Сливенъ съ стотини Българи отъ всичкитѣ съсловия избѣсиха. Най-злѣ стана когато вждѣ края на Юлий се принуди Гурко да отстѣпи отъ источна Тракия назадъ пакъ на Балкана; Турцитѣ изгориха селата и исклаха всичкитѣ хора, които съ време не бѣгаха за да се избавятъ. «Турскитѣ звѣрства», писа ми въ Септемврий единъ Българинъ, «сж несравненно поголѣми отъ ланскитѣ кланя. Ние въ освобождената българска област заради тѣхъ научаваме всѣкой день нови извѣстия отъ бѣжанцитѣ, и когато слушамъ какво разказватъ тѣзи злощастници, сърдцето ме боли, па дори по нѣкога съмъ въ отчаяние за бждѣщността на Българскій народъ — страхувамъ се че проклѣтитѣ Турци съвсѣмъ ще го истребѣтъ!» Лѣсоветѣ и горитѣ около Търново и Габрово бѣха препълнени отъ хиляди человѣци, отъ които студѣтъ и болѣститѣ много измориха, и едва въ Януарий можаха да се завърнатъ пакъ въ Тракия. Градоветѣ Стара-Загора и Калоферъ и други съвсѣмъ изгорѣха, Татаръ-Пазарджикъ и София отчасти, а Свищовъ, Търново и Пловдивъ се запазиха само чрезъ искусното постѣпванъе на Руситѣ и по това дѣто во време ги завзеха.

Съ Святостефанскій миръ отъ 19 Февруария 1878 год., заключенъ прѣдъ вратитѣ на самий Ца-